

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **Administrace insolvencí CITY TOWER, v. o. s.**, se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, zastoupené JUDr. Zbyňkem Jirouškem, advokátem se sídlem Tábořská 29, Praha 4, proti žalované: **předsedkyně Krajského soudu v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovo nábřeží 34, Ostrava, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované, v řízení o návrhu na přikázání věci vedené pod sp. zn. 22 A 66/2016 jinému krajskému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 66/2016 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 30. 5. 2016 podanou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) se žalobkyně domáhá určení, že opatření žalované dne 18. 5. 2016, sp. zn. KSOL 20 INS 11085/2016, kterým určila insolvenční správkyň pro insolvenční řízení vedené pod touto sp. zn. JUDr. Janu Kudrnovou Ph.D a žalobce zařadila na konec pořadí insolvenčních správců vedených v seznamu Krajského soudu v Ostravě, bylo nezákonným zásahem; zároveň se domáhá přikázání žalované, aby vydala opatření, kterým by určila žalobkyni jako insolvenčního správce v dané věci.

Žalovaná se k podané věci nevyjádřila.

Krajský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu z důvodu vhodnosti [§ 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Svůj návrh odůvodnil tím, že v řízení jednala jako správní orgán předsedkyně Krajského soudu v Ostravě, který by měl nyní jako správní soud rozhodovat o podané žalobě. Krajský soud ve svém návrhu odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v usnesení ze dne 29. 2. 2008, čj. Nad 4/2008 – 47.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení

soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Podle § 9 odst. 3 s. ř. s. mají účastníci právo se vyjádřit k tomu, kterému soudu má být věc přikázána.

V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout. S ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného krajského soudu sestavit senát, a z toho důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu.

V souvislosti s objektivní pochybností o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004 – 70, ve kterém uvedl, „že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoli na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít o jeho nepodjatosti pochybnost“.

Nejvyšší správní soud také poukazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 5. dubna 2016 sp. zn. II. ÚS 3234/15, kde Ústavní soud vyslovil, že: *„Napadené opatření předsedkyně krajského soudu je proto dle názoru Ústavního soudu třeba považovat za organizační akt státní správy soudu“*. Předsedkyně krajského soudu v tomto případě, stejně jako v případě výše zmíněném vystupuje jako orgán státní správy dle § 119 odst. 2 zákona č. 6/2002, Sb., o soudech a soudcích, nikoliv jako orgán moci soudní. Z tohoto důvodu jsou z rozhodování této věci vyloučeni všichni soudci tohoto soudu. Stejně tak se již dříve vyslovil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 29. 2. 2008, čj. Nad 4/2008 – 47: *„Směřuje-li žaloba proti rozhodnutí soudu vystupujícího v pozici správního orgánu I. stupně, jsou z projednávání a rozhodování takové věci vyloučeni všichni soudci specializovaných správních senátů tohoto soudu (§ 8 odst. 1 s. ř. s.)“*.

V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „nemo iudex in causa sua“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. Teorie práva, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).

Vzhledem k výše uvedenému tedy Nejvyšší správní soud přikazuje předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze z důvodu sídla žalobkyně a jejího právního zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2016

JUDr. Lenka Kaniová

předsedkyně senátu